

การฟ้องกลับแกล้งในไทย

ปัญหาที่นักปกป้องสิทธิมนุษยชนยุคใหม่ต้องเผชิญ

“บิลลี่-พอละจี รักจงเจริญ” “เจริญ วัดอักษร” และ “เค้น คำแห่” รายชื่อเหล่านี้ คือ หนึ่งใน “นักปกป้องสิทธิมนุษยชน” ซึ่งถูกคุกคาม ขู่ฆ่า กระทั่งถูกทำให้สูญหายไป โดยที่ไม่อาจหาตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้ ในอดีตเหตุการณ์เช่นนี้มักเกิดขึ้นกับบรรดานักปกป้องสิทธิมนุษยชนที่ออกมาต่อสู้เรียกร้องเพื่อประโยชน์สาธารณะกับอำนาจรัฐหรืออำนาจทุน แต่ปัจจุบันรูปแบบของการคุกคามนักปกป้องสิทธิมนุษยชนเริ่มเปลี่ยนไปจากการอุ้มหายหรือทำอันตรายแก่ชีวิตเป็นการ “ฟ้องคดี” เพื่อระงับการมีส่วนร่วมและแสดงความคิดเห็นในประเด็นสาธารณะมากขึ้น ซึ่งทำให้การเคลื่อนไหวเพื่อปกป้องสิทธิและเสรีภาพของประชาชนเป็นไปอย่างยากลำบาก

นักปกป้องสิทธิมนุษยชนกับการถูกฟ้องกลับแกล้ง

การดำเนินคดีเชิงยุทธศาสตร์เพื่อระงับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมสาธารณะ (Strategic Lawsuits Against Public Participation - SLAPP) อาจเรียกให้เข้าใจโดยง่ายว่า “การฟ้องกลับแกล้ง” หรือ “การฟ้องปิดปาก” เป็นรูปแบบการคุกคามที่เกิดขึ้นกับนักปกป้องสิทธิมนุษยชนรูปแบบหนึ่งที่ถูกนำมาใช้มากขึ้นในสังคมไทย โดยหน่วยงานรัฐหรือทุนมักฟ้องดำเนินคดีแพ่งหรือคดีอาญาต่อนักปกป้องสิทธิมนุษยชนเพื่อยับยั้งการใช้เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การตรวจสอบหรือการออกมาเคลื่อนไหวในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประโยชน์

สาธารณะอันเป็นการกดดันให้ผู้ที่ถูกดำเนินคดีจำต้องระงับการเคลื่อนไหว

ในช่วงหลายปีมานี้ มีตัวอย่างการฟ้องคดีในลักษณะ SLAPP หรือการฟ้องกลับแกล้งที่เกิดขึ้นกับชาวบ้านนักปกป้องสิทธิมนุษยชนในประเทศไทย เช่น คดีเหมืองหินเขาควหา ตำบลควหาใต้ อำเภอรัตนภูมิ จังหวัดสงขลา และคดีเหมืองทองคำวังสะพุง ตำบลเขาหลวง อำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย โดย ส. รัตนมณี พลกล้า ทนายความมูลนิธิศูนย์ข้อมูลชุมชน ผู้รับผิดชอบคดีทั้งสองเปิดเผยว่า การแกล้งฟ้องกลับกันไปมา มีมากและเป็นเรื่องปกติในคดีทั่วไป แต่สำหรับคดีที่เกี่ยวข้องกับ

ภาพกลุ่มคนรักบ้านเกิดกับการต่อสู้คดีเหมืองทองคำวังสะพุง จ.เลย

(อ่านต่อหน้า ๒)

มุมมอง

ปัจจุบัน “นักปกป้องสิทธิมนุษยชน” หรือ Human Rights defenders ต้องถูกคุกคามในรูปแบบใหม่ ๆ ที่ต่างไปจากในอดีต กล่าวคือ จากเดิมมักถูกสกัดกั้นไม่ให้เคลื่อนไหวเพื่อปกป้องผลประโยชน์สาธารณะด้วยการถูกลอบทำร้าย หรืออุ้มหายให้สาบสูญ เป็นการถูกฟ้องร้องดำเนินคดีเพื่อกดดันแก้งหรือสกัดการเคลื่อนไหว ดังที่รู้จักกันว่า “การดำเนินคดีเชิงยุทธศาสตร์เพื่อระงับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมสาธารณะ (SLAPP)” มุมมองสิทธิฉบับนี้ จึงขอเสนอเรื่องราวและตัวอย่างของคดีฟ้องกลั่นแกล้งในประเทศไทยจากมุมมองของนักกฎหมายและผู้แทนภาคประชาสังคม ตลอดจนแนวทางการแก้ไขปัญหาคดีเชิงกฎหมายตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.)

ตามด้วยบทความให้ความรู้กรณีสิทธิของผู้ลี้ภัยที่ต้องได้รับความคุ้มครองตามอนุสัญญาว่าด้วยสถานภาพผู้ลี้ภัยของสหประชาชาติปี ค.ศ. ๑๙๕๑ รวมทั้งการรับมือกับปัญหาดังกล่าวของรัฐบาลไทย และข่าวสารที่น่าสนใจจากต่างประเทศกรณีประเทศซาอุดีอาระเบียเตรียมผ่อนผันกฎหมายให้ผู้หญิงชาวต่างชาติ สามารถเดินทางออกนอกประเทศเองได้ โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากผู้ชายในครอบครัว ซึ่งถือเป็นพัฒนาการที่ดีของสิทธิสตรีในโลกอาหรับอีกก้าวหนึ่ง

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

มุมมองสิทธิ

ปีที่ ๑๘ ฉบับที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๖๒

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.)

ประธานกรรมการ : นายวิส ตังสมิตร

กรรมการ : นางจิตราสุตา จันทรศิษฐ์
นางประกายรัตน์ ตันธะวงษ์
นางอังคณา นีละไพจิตร
นางเตือนใจ ดีเทศน์

สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

เลขาธิการ : นายไพพล จริตจิต

รองเลขาธิการ : นายบุญเทื้อ สมนึก
นางสาวรตญา กอบศิริกาญจน์
นางสาวอัจฉรา ฉายากุล

“มุมมองสิทธิ” เป็นจดหมายข่าวของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จัดทำเพื่อเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน การนำข้อความหรือเรื่องราวบางส่วนหรือทั้งหมดไปเผยแพร่โปรดอ้างถึงแหล่งข้อมูล

ขอเชิญชวนผู้สนใจส่งบทความเพื่อพิจารณาตีพิมพ์ในจดหมายข่าว “มุมมองสิทธิ” ได้ตลอดทั้งปี ทั้งนี้เรื่องที่ได้รับการพิจารณาตีพิมพ์ ขอสงวนสิทธิ์ในการปรับปรุงข้อความเพื่อความเหมาะสม

บทความ/ข้อความ หรือความคิดเห็นใด ๆ ที่ปรากฏอยู่ในจดหมายข่าว **“มุมมองสิทธิ”** เป็นความคิดเห็นส่วนตัวของผู้เขียน ซึ่งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ และกองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นพ้องด้วย

การกลั่นแกล้งฟ้องนักปกป้องสิทธิมนุษยชน **คดีเหมืองหินเขาคูหา** อาจถือได้ว่าเป็นคดีแรกในไทยที่ชุมชนลุกมาต่อสู้เพื่อปกป้องสิทธิของชุมชนแล้วถูกกลั่นแกล้งฟ้อง จึงฟ้องกลับกระทั่งชนะคดี เหตุการณ์ดังกล่าวเริ่มต้นเมื่อปี ๒๕๔๔ โดยบริษัทผู้ประกอบการเหมืองหินและโรงโม่หินบริเวณเขาคูหา มีการระเบิดหินทุกวัน เป็นเหตุให้บ้านเรือนของชาวบ้านที่อยู่บริเวณโดยรอบได้รับความเสียหายจากแรงสั่นสะเทือนและเศษหินที่ตกใส่บ้าน ทั้งฝุ่นละอองที่เกิดขึ้นจากการระเบิดยังส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของชาวบ้าน ชาวบ้านจำนวนหนึ่งจึงได้ทำหนังสือร้องเรียนไปยังนายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวกับที่บริษัทได้ดำเนินการขออนุญาตต่ออายุประทานบัตรทำเหมืองแต่ยังไม่ได้รับอนุญาต จึงนำเหตุจากการทำหนังสือร้องเรียนของชาวบ้านมาฟ้องเรียกค่าเสียหายฐานหมิ่นประมาท ทำให้บริษัทเสื่อมเสียชื่อเสียง และอ้างว่าการร้องเรียนนั้นเป็นเหตุให้บริษัทไม่ได้รับการต่อใบอนุญาตในการประกอบกิจการ โดยฟ้องชาวบ้านจำนวน ๙ คน เป็นเงิน ๖๐ ล้านบาท อย่างไรก็ตาม ชาวบ้านได้ฟ้องแย้งไปในคดีและภายหลังบริษัทได้

ถอนฟ้อง ชาวบ้านจึงฟ้องกลับ โดยระบุว่า การฟ้องของบริษัท เป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริต เนื่องจากบริษัทรู้อยู่แล้วว่าข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในหนังสือร้องเรียนเป็นเรื่องจริง ชาวบ้านไม่ได้มีเจตนาที่จะทำให้บริษัทเกิดความเสียหาย แต่เป็นการร้องเรียนเพื่อให้เกิดการแก้ไขปัญหา กระทั่งปี ๒๕๕๗ ศาลฎีกามีคำพิพากษาให้บริษัทชดเชยค่าเสียหายให้แก่ชาวบ้าน โดยรวมถึงค่าเสียหายทางจิตใจจากการอยู่อย่างไม่สงบเพราะความหวาดระแวงอันเกิดจากสิ่งของตกหล่นเข้าไปในบ้าน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔๖ วรรคหนึ่ง ด้วย

อีกตัวอย่างหนึ่งของการฟ้องกลับกันเอง คือ **คดีเหมืองทองคำวังสะพุง** คดีนี้เกิดจากการที่ชาวบ้าน “กลุ่มคนรักษ์บ้านเกิด” ในหมู่บ้านรอบพื้นที่การทำกิจการเหมืองแร่ทองคำ ได้รับผลกระทบทางสุขภาพและสิ่งแวดล้อมเป็นอย่างมาก โดยความเสียหายที่เกิดขึ้นไม่ได้รับการฟื้นฟูแก้ไข จึงได้ร่วมกันจัดทำป้ายและชุมนุมประท้วงเข้าหมู่บ้านที่มีข้อความเช่นว่า “หมู่บ้านนี้ไม่เอาเหมือง” “ปิดเหมืองฟื้นฟู” เพื่อเรียกร้องและแสดงออกว่าต้องการให้มีการฟื้นฟูเยียวยาชาวบ้านผู้ได้รับผลกระทบจากการทำเหมืองทองคำ เมื่อปี ๒๕๕๘ บริษัทผู้ประกอบการจึงฟ้องเรียกค่าเสียหายจากชาวบ้าน ๖ คน เป็นจำนวนเงิน ๕๐ ล้านบาท โดยระบุว่า การติดป้ายดังกล่าวทำให้บริษัทซึ่งเป็นบริษัทในตลาดหลักทรัพย์ได้รับความเสียหาย กระทั่งต่อความน่าเชื่อถือ ซึ่งภายหลังศาลมีคำพิพากษายกฟ้องโดยวินิจฉัยว่าการกระทำของชาวบ้านเป็นการใช้สิทธิในการเรียกร้องและแสดงความเห็นโดยสุจริต ไม่ได้มุ่งหมายให้เกิดความเสียหายแก่บริษัท ชาวบ้านจึงตัดสินใจฟ้องเรียกค่าเสียหายกลับจากการที่บริษัทมาแกล้งฟ้อง โดยศาลจังหวัดเลยมีคำพิพากษาในคดีที่ชาวบ้านฟ้องกลับ (คดีหมายเลขแดงที่ ๑๓๐๕/๒๕๖๑) เมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๖๑ ว่า

“แม้การใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาลเป็นสิทธิที่กฎหมายให้อำนาจไว้ก็ตาม แต่หากเป็นการใช้สิทธิทางศาลที่มีความมุ่งหมายหรือเจตนาให้บุคคลอื่นได้รับความเสียหาย โดยอาศัยศาลเป็นเครื่องมือกำบังแกล้งกล่าวหาบุคคลอื่นอันเป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริตแล้ว ย่อมเป็นการกระทำละเมิดได้...”

โดยศาลระบุว่า การใช้สิทธิของบริษัทฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายจากชาวบ้านทั้ง ๖ คน เป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริตเป็นการใช้สิทธิซึ่งมีแต่จะให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลอื่น อันเป็นการกระทำละเมิด ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๔๑ ประกอบมาตรา ๒๔๐ ศาลจึงมีคำสั่งให้บริษัทชดเชยค่าเสียหายต่อชื่อเสียงและค่าเสียหายจากการเสียสุขภาพจิต รวมทั้งค่าเสียหายจากการต้องเข้าต่อสู้คดี เช่น ค่าขาดรายได้จากการทำงาน ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปศาล เป็นจำนวนเงินคนละ ๑๗๐,๐๐๐ บาท

คดีดังกล่าวจึงนับเป็นอีกความก้าวหน้าที่น่ายินดีในคำพิพากษาของศาลที่มองเห็นถึงความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการที่กลุ่มนักปกป้องสิทธิมนุษยชนถูกฟ้องกลับกันเอง

อย่างไรก็ตาม ยังมีอีกหลายกรณีที่นักปกป้องสิทธิมนุษยชนถูกฟ้องกลับกันเองจากการเรียกร้องความเป็นธรรมในกิจการ/โครงการพัฒนาของรัฐหรือเอกชนที่ได้รับสัมปทานจากรัฐ และไม่ได้รับการเยียวยาเช่นสองคดีตัวอย่างข้างต้น โดย **ส. รัตนมณี** ระบุว่า การฟ้องกลับเพื่อที่จะเรียกค่าเสียหายจากการถูกแกล้งฟ้อง ไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับชาวบ้านทั่วไป ที่ขาดทุนทรัพย์ ต้องทำมาหากิน และขาดคนให้คำปรึกษา เนื่องจากการฟ้องร้องคดีในศาลต้องใช้ต้นทุนและเวลามาก การฟ้องกลับจากการถูกฟ้องกลับกันเอง แม้จะทำให้ผู้ถูกลั่นแกล้งได้รับบทเรียน แต่ก็เป็นการแก้ปัญหาหายกรณี และไม่ใช่วิธีการแก้ปัญหาการฟ้องกลับกันเองที่ยั่งยืนถาวร...

กฎหมายกับการป้องกันมิให้แกล้งฟ้อง

การฟ้องกลับกันเองโดยอาศัยกระบวนการยุติธรรมเป็นเครื่องมือ เป็นหนึ่งในประเด็นสำคัญที่ภาคประชาสังคมในเวลานี้ให้ความสนใจและมุ่งให้เกิดการแก้ปัญหาที่ต้นเหตุเชิงโครงสร้าง คือ การแก้ไขกฎหมาย ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอแนะและมาตรการในการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของ **คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ** (กสม.) ที่ สม ๐๐๐๙/๑๐๘ ลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๑ ที่ระบุถึงการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชนข้อหนึ่งว่า

“**คณะรัฐมนตรีร่วมกับคณะกรรมการปฏิรูปประเทศ** ด้านกระบวนการยุติธรรม และรัฐสภา ควรดำเนินการเพื่อให้มีกฎหมายที่มีเนื้อหาในการป้องกันและปัญหาการฟ้องคดีโดยไม่สุจริต หรือเพื่อกลั่นแกล้ง เพื่อป้องกันการดำเนินคดีเชิงยุทธศาสตร์เพื่อระงับการมีส่วนร่วมในกิจการสาธารณะของประชาชน (Anti – SLAPPs Law)”

สำหรับแนวทางการป้องกันการฟ้องกลับกันเองในคดีอาญาที่ผ่านมา มีข้อเสนอจากสำนักงานศาลยุติธรรมให้แก้ไขประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เพื่อป้องกันการฟ้องคดีอาญาโดยมีเจตนาไม่สุจริต โดยกำหนดวิธีการป้องกันการแกล้งฟ้องคดีอาญาไว้ใน **มาตรา ๑๖๑/๑** ซึ่งบัญญัติว่า “ในกรณีที่มีหลักฐานเป็นโจทก์ ก่อนนัดไต่สวนมูลฟ้อง หากความปรากฏต่อศาลเองหรือมีพยานหลักฐานที่ศาลเรียกมาว่า โจทก์ใช้สิทธิฟ้องคดีโดยไม่สุจริตหรือโดยบิดเบือนข้อเท็จจริง เพื่อกลั่นแกล้งหรือเอาเปรียบจำเลยหรือโดยมุ่งหวังผลอย่างอื่นยิ่งกว่าผลประโยชน์ที่พึงได้โดยชอบ ศาลจะมีคำสั่งไม่ประทับฟ้องนั้นก็ได้ และห้ามโจทก์ยื่นฟ้องคดีนั้นอีก”

ขณะที่รองศาสตราจารย์ **ดร. ปกป้อง ศรีสนิท** รองคณบดีฝ่ายวิจัยและบริการสังคม คณะนิติศาสตร์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้แสดงความคิดเห็นต่อมาตรการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชน ในเวทีการประกาศเกียรติยศ “ผู้หุ้ญนักปกป้องสิทธิมนุษยชน” ประจำปี ๒๕๖๒ จัดโดยสำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่า ในคดีอาญาที่นักปกป้องสิทธิมนุษยชนถูกกล่าวหาฐานหมิ่นประมาท ยังมีทางออกของกฎหมายที่จะช่วยเหลือได้ตาม**ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๙ (๓)** ซึ่งให้หลักว่า ผู้ใดแสดงความคิดเห็นหรือข้อความใดโดยสุจริต ดิขมด้วยความเป็นธรรม อันเป็นวิสัยของประชาชนย่อมกระทำ หากเพื่อประโยชน์สาธารณะให้ถือว่าไม่ความผิดฐานหมิ่นประมาท

นอกจากนี้ เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๖๒ ที่ผ่านมา ได้มีการบังคับใช้**ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๕/๒** ที่แก้ไขใหม่ โดยมีหลักสำคัญที่เปลี่ยนไปคือ จากเดิมในชั้นไต่สวนมูลฟ้อง ศาลจะฟังพยานหลักฐานจากฝ่ายโจทก์ฝ่ายเดียวโดยจำเลยไม่สามารถแถลงข้อเท็จจริงและนำพยานหลักฐานขึ้นต่อสู้ได้ ซึ่งเมื่อศาลประทับรับฟ้อง และมีการออกหมายจับจำเลยจะต้องรอประกันตัวในภายหลัง แต่กฎหมายใหม่แก้ไขมาตราดังกล่าวให้ในชั้นไต่สวนมูลฟ้องโจทก์และจำเลยสามารถแถลงข้อเท็จจริงและยื่นพยานหลักฐานได้เช่นเดียวกัน ตามมาตรานี้ หากเป็นกรณีที่นักปกป้องสิทธิมนุษยชนที่ถูกฟ้องร้องเป็นจำเลยฐานหมิ่นประมาท ก็สามารถต่อสู้ได้ตั้งแต่ชั้นไต่สวนมูลฟ้องว่าความเห็นหรือข้อมูลที่ได้แสดงต่อสาธารณะเป็นไปโดยสุจริตเพื่อประโยชน์สาธารณะ ตามหลักประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๙ (๓) และขอให้ศาลยกฟ้องได้ ซึ่งจะเป็นทางออกหนึ่งในการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชนตามกลไกของกฎหมาย

อย่างไรก็ดี **ส.รัตนมณี** มองว่า ข้อเสนอแนะและการแก้ไขกฎหมายอาญาที่กล่าวมาข้างต้น เป็นการระงับยับยั้งการฟ้องกลั่นแกล้งเมื่อถึงชั้นศาลเท่านั้น แต่ในกรณีที่โจทก์ซึ่งเป็นเอกชนหรือหน่วยงานรัฐ ได้เข้าการแจ้งความต่อตำรวจให้ดำเนินคดีแก่นักปกป้องสิทธิมนุษยชน ซึ่งตำรวจจะส่งสำนวนให้อัยการพิจารณาสั่งฟ้องต่อศาลต่อไปนั้น กฎหมายยังไม่อาจจะยับยั้งกระบวนการฟ้องกลั่นแกล้งตั้งแต่ขั้นต้นนี้ได้ ทำให้ชาวบ้านที่ถูกฟ้องกลั่นแกล้งในหลายกรณีต้องเสียค่าใช้จ่ายและเสียเวลาในการทำมาหากินเพื่อเดินทางไปรายงานตัวต่ออัยการบ่อยครั้งจนกว่าอัยการจะสั่งฟ้องต่อศาล ซึ่งใช้เวลานานหลายเดือนหรือ

บางกรณีนานหลายปี ทั้งหมดนี้ล้วนส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตอย่างปกติสุขของผู้ถูกฟ้องกลั่นแกล้งทั้งสิ้น ดังนั้น นอกจากการแก้ไขกฎหมายบางมาตราแล้วจึงควรออก**กฎหมายเพื่อป้องกันการฟ้องกลั่นแกล้ง หรือ Anti – SLAPP Law** เป็นการเฉพาะเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้มีเจตนาไม่สุจริตใช้กระบวนการศาลเป็นเครื่องมือกลั่นแกล้งประชาชน โดยควรจะต้องคุ้มครองและป้องกันการฟ้องกลั่นแกล้งทั้งในทางแพ่งและอาญา ตั้งแต่ขั้นอัยการไปจนถึงชั้นศาล และครอบคลุมหลายรูปแบบวิธีการของการกลั่นแกล้ง เช่น การกลั่นแกล้งฐานหมิ่นประมาทด้วยการโฆษณาผ่านสื่อออนไลน์ ซึ่งที่ผ่านมาในคดีของชาวบ้านเมืองทองคำวังสะพุง จังหวัดเลย เคยถูกกล่าวหาฟ้องถึงศาลจังหวัดภูเก็ท และศาลจังหวัดแม่สอด โดยโจทก์อ้างว่าเห็นข้อความ ณ จังหวัดดังกล่าวที่ตนไปยื่นฟ้องทำให้ชาวบ้านต้องเสียเวลาและค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปต่อสู้คดีจำนวนมาก

ความไม่เป็นธรรมทางสังคมหลายกรณีและแก้ไขได้จากความกล้าหาญในการลุกขึ้นมาเรียกร้อง และตรวจสอบกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีผลกระทบต่อสาธารณะของบรรดานักปกป้องสิทธิมนุษยชน ซึ่งอาจเป็นเพียงชาวบ้านธรรมดา นักสื่อสารมวลชน ไปจนถึงนักวิชาการผู้ทรงคุณวุฒิ การใช้กฎหมายเพื่อกลั่นแกล้งสกัดกั้น หรือทำลายบุคคลเหล่านั้นที่ต่อสู้เพื่อสิทธิเสรีภาพและประโยชน์สาธารณะของประชาชน จึงเป็นการกระทำที่ไม่ควรให้เกิดขึ้นในสังคมที่ต้องการความโปร่งใส ตรวจสอบได้ และมีเป้าหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืน

***หมายเหตุ** – บทความนี้เป็นผลงานสืบเนื่องจากโครงการสัมมนาเชิงปฏิบัติการ เรื่อง “การส่งเสริมความรู้ด้านสิทธิมนุษยชนสำหรับสื่อมวลชน” ร่วมจัดโดย สถานเอกอัครราชทูตอังกฤษประจำประเทศไทย สภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ สถาบันธนากร มูลนิธิพัฒนาสื่อมวลชนแห่งประเทศไทย แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลประเทศไทย และสำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๖๑ เขียนโดย นางสาวสี ภูเต็มเกียรติ นักวิชาการสิทธิมนุษยชนปฏิบัติการ

เอกสารอ้างอิง

- ข้อเสนอแนะและมาตรการในการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ กรณีการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชน ที่ สม ๐๐๐๙/๑๐๘ ลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๑
- คำพิพากษาศาลจังหวัดเลย คดีหมายเลขดำที่ ๖๐๓/๒๕๕๙ คดีเมืองทองคำวังสะพุง
- คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๖๖๘/๒๕๕๙ คดีเมืองหินเขา คูหา จังหวัดสงขลา
- ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
- ประมวลกฎหมายอาญา

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

ขอเชิญชวนสมัครหรือเสนอชื่อบุคคลและองค์กรที่มีผลงานดีเด่นด้านการส่งเสริม ปกป้องและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ประจำปี ๒๕๖๒

เนื่องในโอกาสวันสิทธิมนุษยชนสากล ๑๐ ธันวาคม ประจำปี ๒๕๖๒ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) ขอเชิญชวนสมัครหรือเสนอชื่อบุคคลและองค์กรเข้ารับการคัดเลือกเพื่อรับรางวัลบุคคลและองค์กรที่มีผลงานดีเด่นด้านการส่งเสริม ปกป้อง และคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ประจำปี ๒๕๖๒ เพื่อยกย่อง เชิดชู และประกาศเกียรติคุณบุคคลและองค์กรที่อุทิศตนปฏิบัติงานด้านสิทธิมนุษยชนให้สังคมได้รับรู้ ตลอดจนเพื่อเผยแพร่ประวัติผลงานให้เป็นแบบอย่างและเป็นแรงบันดาลใจแก่บุคคลหรือองค์กรอื่นในสังคม รวมทั้งเพื่อรณรงค์ให้ประชาชนตระหนักถึงความสำคัญของสิทธิมนุษยชนเพิ่มขึ้น

คุณสมบัติของบุคคลหรือองค์กรที่เข้ารับการคัดเลือก

๑. เป็นบุคคลหรือองค์กรที่มีผลงานด้านสิทธิมนุษยชนภายใต้กรอบสิทธิมนุษยชนอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ดังต่อไปนี้
 - ๑.๑) มีผลงานเป็นที่ประจักษ์ในการส่งเสริม ปกป้องและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน มีความมุ่งมั่นในการทำงาน แม้ต้องเผชิญกับความเสี่ยงและความยากลำบาก ทั้งนี้ การดำเนินการส่งเสริม ปกป้องและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนดังกล่าว ต้องมีการดำเนินการอย่างต่อเนื่อง
 - ๑.๒) มีผลการดำเนินงานด้านสิทธิมนุษยชนดีเด่นเป็นรูปธรรม อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการส่งเสริม ปกป้อง และคุ้มครองสิทธิมนุษยชนต่อชุมชน จนสามารถถือเป็นแบบอย่างที่ดีต่อบุคคลและองค์กรอื่น ๆ ในสังคม
 - ๑.๓) มีผลการดำเนินงานในการสร้างองค์ความรู้ด้านสิทธิมนุษยชนแก่ชุมชนและสังคม
 - ๑.๔) มีการดำเนินงานด้านการเคารพสิทธิมนุษยชนที่แสดงให้เห็นถึงบทบาทต่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
๒. เป็นบุคคลหรือองค์กรที่ไม่เคยได้รับการเสนอชื่อเข้ารับการคัดเลือก ได้แก่ กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ บุคคลที่ดำรงตำแหน่งเป็นคณะกรรมการพิจารณาคัดเลือกบุคคลและองค์กรที่มีผลงานดีเด่นด้านการส่งเสริม ปกป้อง และคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ประจำปี ๒๕๖๒ ในคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ และเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รางวัลที่ได้รับ

บุคคลและองค์กรที่ได้รับการคัดเลือก จะได้รับโล่ประกาศเกียรติคุณและเงินรางวัล ๑ ละ ๒๕,๐๐๐ บาท (สองหมื่นห้าพันบาทถ้วน) รวม ๗ รางวัล โดยแบ่งประเภทรางวัลเป็น ๗ ด้าน ดังนี้

- ด้านที่ ๑ สิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม
- ด้านที่ ๒ สิทธิพลเมือง และสิทธิทางการเมือง
- ด้านที่ ๓ สิทธิเด็ก
- ด้านที่ ๔ การจัดการเลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่งความแตกต่างทางเพศ
- ด้านที่ ๕ การจัดการเลือกปฏิบัติทางชาติพันธุ์และสถานะบุคคล
- ด้านที่ ๖ การต่อต้านการทรมาน และการปฏิบัติหรือละเมิดสิทธิอื่นที่โหดร้าย
- ด้านที่ ๗ สิทธิคนพิการหรือสิทธิผู้สูงอายุ

หมายเหตุ รางวัลแต่ละด้านสามารถสมัครหรือเสนอชื่อได้ทั้งบุคคลและองค์กร ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และองค์กรพัฒนาเอกชน

ยื่นใบสมัครและรับการเสนอชื่อตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๒ จนถึงวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๖๒

จัดส่งใบสมัคร/เสนอชื่อ พร้อมเอกสารที่เกี่ยวข้อง (ถ้ามี) ทางช่องทางใดช่องทางหนึ่ง ดังนี้

- ๑) ส่งด้วยตนเอง ในวันและเวลาราชการ (๐๘.๓๐ - ๑๖.๓๐ น.) ที่สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ สำนักส่งเสริมการเคารพสิทธิมนุษยชน ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติฯ อาคารรัฐประศาสนภักดี ชั้น ๖ ถนนแจ้งวัฒนะ เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ โดยถือวันที่หน่วยงานลงรับเรื่องเป็นสำคัญ
- ๒) ส่งทางไปรษณีย์ โดยนับวันประทับตราไปรษณีย์ต้นทาง ไปที่สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ สำนักส่งเสริมการเคารพสิทธิมนุษยชน ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติฯ อาคารรัฐประศาสนภักดี ชั้น ๖ ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ ๑๐๒๑๐ (สมัคร/เสนอชื่อบุคคลหรือองค์กรดีเด่น)
- ๓) ส่งทางอีเมล chamaree@nhrc.or.th ภายในเวลา ๑๗.๐๐ น. ของวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๖๒

ดูรายละเอียดการสมัครหรือเสนอชื่อและดาวน์โหลดใบสมัคร/เสนอชื่อได้ที่

เว็บไซต์ www.nhrc.or.th สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ โทร. ๐ ๒๑๔๑ ๓๙๓๐, ๐ ๒๑๔๑ ๓๙๓๑

ดาวน์โหลดใบสมัคร

นิการรณ แก้วแสนทิพย์
นักวิชาการสิทธิมนุษยชนปฏิบัติการ

ปัจจุบันหลายประเทศทั่วโลกกำลังเผชิญกับภัยความขัดแย้ง การสู้รบ การเมือง ความรุนแรง ความหิวโหย หรือความยากจน ทำให้เกิดปรากฏการณ์การหลั่งไหลของผู้คนจำนวนมากที่อพยพลี้ภัยเพื่อแสวงหาชีวิตที่ดีกว่าในประเทศอื่น ซึ่งแต่ละประเทศก็มีมาตรการในการจัดการกับกลุ่มคนเหล่านี้แตกต่างกันไปตามกฎหมายของประเทศตน แต่หากพูดถึงสิทธิมนุษยชนทั่วไปนั้น ปฏิกฤษาสาทว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ข้อ ๑๔ ระบุว่าทุกคนมีสิทธิที่จะแสวงหาและอาศัยในประเทศอื่นเพื่อลี้ภัยจากการไล่ล่าหรือทำร้าย

ผู้ลี้ภัยคือใคร ? และได้รับการคุ้มครองอย่างไรบ้าง?

สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ (United Nations High Commissioner for Refugee : UNHCR) ระบุว่า “ผู้ลี้ภัย” หมายถึง บุคคลที่จำเป็นต้องทิ้งประเทศบ้านเกิดของตนเอง เนื่องจากความหวาดกลัวการถูกประหัตประหาร หรือได้รับการคุกคามต่อชีวิต “อนุสัญญาว่าด้วยสถานภาพผู้ลี้ภัย” ปี ค.ศ. ๑๙๕๑ ให้คำนิยาม และความหมายของสถานภาพผู้ลี้ภัยว่า “ผู้ลี้ภัย” หมายถึง บุคคลที่จำเป็นต้องทิ้งประเทศบ้านเกิดของตนเอง เนื่องจากความหวาดกลัวการถูกประหัตประหารหรือได้รับการคุกคามต่อชีวิตเนื่องจากสาเหตุข้อหนึ่งข้อใด เช่น เชื้อชาติ ศาสนา สัญชาติ สมาชิกภาพในกลุ่มทางสังคม สมาชิกภาพในกลุ่มความคิดทางการเมือง และในมาตรา ๓๓ ของอนุสัญญาดังกล่าวกำหนดห้ามมิให้รัฐภาคีขับไล่หรือส่งกลับ (ผลักดัน) ผู้ลี้ภัยให้กลับสู่อันตรายที่อาจเกิดขึ้นในดินแดนของตน

ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง กลุ่มคนเหล่านี้จำเป็นต้องได้รับการคุ้มครอง เนื่องจากเป็นกลุ่มเสี่ยงที่ต้องเผชิญกับอันตรายถึงชีวิต การข่มขืน การอุ้มหาย การขูดรีดแรงงาน ความอดอยากหรือการเผชิญอันตรายระหว่างการเดินทางไม่ว่าจะเป็นทางบกหรือทางน้ำ และการถูกแสวงหาผลประโยชน์จากขบวนการค้ามนุษย์หรือขบวนการค้ายาเสพติด อันเนื่องมาจากการถูกหลอกลวงหรือความยินยอมเพราะความหวาดกลัวที่จะถูกทำร้ายหรือทำให้เสียชีวิต หากยังอาศัยอยู่ในประเทศของตน

ประเทศไทยกับประเด็นผู้ลี้ภัย

แม้ประเทศไทยยังไม่ได้เป็นภาคีอนุสัญญาว่าด้วยผู้ลี้ภัยของสหประชาชาติ ปี ค.ศ. ๑๙๕๑ และไม่มีกฎหมายรับรองสถานภาพของผู้อพยพ ทำให้ผู้ลี้ภัยต้องกลายเป็นคนหลบหนีเข้าเมืองอย่างผิดกฎหมาย โดยในหลายกรณีรัฐบาลได้ให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมเบื้องต้น เช่น การจัดหาที่พักและอาหารก่อนที่จะมีการผลักดันออกนอกประเทศเนื่องด้วยข้อจำกัดด้านความมั่นคง แต่รัฐบาลก็ได้ประสานงานร่วมกับ UNHCR ในการเข้ามาดำเนินการช่วยเหลือผู้ลี้ภัยที่พิกังชั่วคราวอยู่ในประเทศไทยก่อนส่งต่อไปยังประเทศที่สาม รวมทั้งมีการผ่อนปรนให้ผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศเมียนมาอาศัยอยู่ในประเทศไทย ในพื้นที่พิกังชั่วคราว ๙ แห่ง ใน ๔ จังหวัด ได้แก่ แม่ฮ่องสอน ตาก กาญจนบุรี และราชบุรี โดยข้อมูลในเดือนมิถุนายน ๒๕๖๒ ของ UNHCR ระบุว่า มีผู้อาศัยในศูนย์พิกัง จำนวน ๙๕,๖๘๑ คน ซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อย ชาวกะเหรี่ยง และกะเหรี่ยงแดง จากประเทศเมียนมา

ทั้งนี้จากรายงานผลการประเมินสถานการณ์ด้านสิทธิมนุษยชนของประเทศไทย ประจำปี ๒๕๖๑ ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) ระบุว่า จากสถานการณ์ทางการเมืองในประเทศเมียนมาที่มีพัฒนาการดีขึ้น ทำให้สามารถส่งผู้หนีภัยที่สมัครใจกลับประเทศเมียนมาได้ครั้งแรกเมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๕๙ และครั้งที่สองเมื่อเดือนพฤษภาคม ๒๕๖๑ รวมทั้งได้มีข้อเสนอแนะให้รัฐบาลไทยร่วมมือกับรัฐบาลประเทศเมียนมา UNHCR และองค์กรระหว่างประเทศในการให้ข้อมูลและเตรียมความพร้อมแก่ผู้หนีภัยที่ต้องการกลับประเทศเมียนมาด้วยความสมัครใจ เพื่อให้ได้รับการปกป้องและคุ้มครองความปลอดภัยอย่างถึงที่สุด นอกจากนี้ยังมีผู้ลี้ภัย/ผู้แสวงหาที่พักพิงที่อาศัยในเขตเมืองอีกจำนวนหนึ่งที่ได้รับรองสถานะผู้ลี้ภัยจาก UNHCR หรืออยู่ระหว่างการขอสถานะ ซึ่งปัจจุบันรัฐบาลไทยได้มีความพยายามหามาตรการช่วยเหลือ โดยล่าสุดมีมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๖๐ ให้มีกลไกคัดกรองผู้ลี้ภัยและหามาตรการในการแก้ไขปัญหาและคุ้มครองตามหลักการสิทธิมนุษยชน

แม้แต่ละประเทศจะมีกฎหมายหรือแนวทางในการดำเนินการต่อผู้ลี้ภัยที่แตกต่างกัน แต่สิ่งหนึ่งที่ควรตระหนักร่วมกันคือการให้ความสำคัญกับ “ความเป็นมนุษย์” ที่ต่างมีสิทธิขั้นพื้นฐานอันควรได้รับการคุ้มครองชีวิตให้อยู่รอดปลอดภัยภายใต้หลักสิทธิมนุษยชน

อ้างอิง

- รายงานผลการประเมินสถานการณ์ด้านสิทธิมนุษยชนของประเทศไทย ปี ๒๕๖๑, คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ, ๒๕๖๒.
- สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ, ๒๕๕๙. สืบค้นจาก www.unhcr.or.th
- อนุสัญญาว่าด้วยสถานภาพผู้ลี้ภัย ปี ค.ศ. ๑๙๕๑
- การละเมิดสิทธิมนุษยชนชาวโรฮิงญาสู่ปัญหาการโยกย้ายถิ่นฐานแบบไม่ปกติข้ามชาติ, สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.

กสม. จัดพิธีถวายสัตย์ปฏิญาณเพื่อเป็นข้าราชการที่ดี เนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

วันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๖๒ นายวัส ติงสมิตร ประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ นางประกายรัตน์ ต้นธีรวงศ์ นางเตือนใจ ดีเทศน์ กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ นายโสพล จริ่งจิตร เลขาธิการคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ นายบุญเกื้อ สมนึก นางสาวรตญา กอบศิริกาญจน์ และนางสาวอัจฉรา ฉายากุล รองเลขาธิการคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พร้อมด้วยเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ร่วมพิธีถวายสัตย์ปฏิญาณเพื่อเป็นข้าราชการที่ดีและพลังของแผ่นดิน เนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๖๒ เพื่อร่วมกันแสดงความรักภักดี และน้อมรำลึกในพระมหากรุณาธิคุณที่ทรงมีต่อพสกนิกรชาวไทย และเพื่อเป็นการปลูกฝังอุดมการณ์ให้เจ้าหน้าที่ทุกคนมีจิตสำนึก ทศนคติ และอุทิศกายใจในการปฏิบัติราชการเพื่อประโยชน์สุขของประเทศไทยและประชาชน ณ ลานอนกประสงค์ ชั้น ๖ สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

กสม. หารือความร่วมมือกับผู้แทนไทยใน AICHR และ ACWC เรื่องสิทธิมนุษยชนในภูมิภาค

วันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๖๒ นายวัส ติงสมิตร ประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ นางฉัตรสุดา จันทร์तीयัง นางประกายรัตน์ ต้นธีรวงศ์ นางอังคณา นิละไพจิตร และนางเตือนใจ ดีเทศน์ กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พร้อมด้วยคณะผู้บริหารและเจ้าหน้าที่สำนักงานฯ ประชุมหารือร่วมกับ ศาสตราจารย์ ดร. อมรา พงศาพิชญ์ ผู้แทนไทยในคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนอาเซียนว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (ASEAN Intergovernmental Commission on Human Rights - AICHR) นายวันชัย รุจนวงศ์ ผู้แทนไทยด้านสิทธิเด็ก และ ดร. รัชดา ไชยคุปต์ ผู้แทนไทยด้านสิทธิสตรีในคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนอาเซียนว่าด้วยการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิสตรีและสิทธิเด็ก (ASEAN Commission on the Promotion and Protection of the Rights of Women and Children - ACWC) เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาสิทธิมนุษยชนข้ามพรมแดน ตลอดจนแนวทางการแก้ไขปัญหาพร้อมกันในระดับอาเซียน ณ สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

กสม. จัดงานครบรอบวันสถาปนาองค์การคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ปีที่ ๑๘

วันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๖๒ สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จัดงานครบรอบวันสถาปนาองค์การคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) ซึ่งตรงกับวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ของทุกปีและในปีนี้เป็นวันครบรอบปีที่ ๑๘ โดยในช่วงเช้า นายวัส ติงสมิตร ประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ นางฉัตรสุดา จันทร์तीयัง นางประกายรัตน์ ต้นธีรวงศ์ และนางเตือนใจ ดีเทศน์ กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พร้อมด้วยคณะผู้บริหารและเจ้าหน้าที่สำนักงานฯ ร่วมสักการะศาลพระพรหม จากนั้นให้การต้อนรับและถ่ายภาพที่ระลึกกับแขกผู้มาร่วมจากหน่วยงานและภาคส่วนต่าง ๆ ที่มาร่วมแสดงความยินดี ณ บริเวณลานอนกประสงค์ ชั้น ๖ สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

สำนักงาน กสม. จัดสัมมนาวิชาการสถานการณ์สิทธิมนุษยชนประเด็นโครงการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก

วันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๖๒ นางประกายรัตน์ ต้นธีรวงศ์ กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เป็นประธานการสัมมนาวิชาการ หัวข้อ “สถานการณ์สิทธิมนุษยชนในพื้นที่ภาคตะวันออก : โครงการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก (Eastern Economic Corridor : EEC)” ร่วมจัดโดย สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ศูนย์ศึกษาและประสานงานด้านสิทธิมนุษยชน ภาคตะวันออก และคณะรัฐศาสตร์และนิเทศศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความรู้และสร้างความตระหนักเกี่ยวกับสิทธิในการพัฒนาและการมีส่วนร่วมของประชาชน รวมถึงแลกเปลี่ยนและให้ข้อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาสิทธิมนุษยชนในพื้นที่ ณ โรงแรมไฮยูรา แกรนด์ พัทยาใต้ จังหวัดชลบุรี

ชาวคูเวตอะเราะเบียเตรียมแก้กฎหมาย

ให้ผู้หญิงเดินทางออกนอกประเทศได้

โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากผู้ชายในครอบครัว

ภาพ CBN News

ภาพ AFP

กรกฎาคม ๒๕๖๒ มีรายงานว่า ประเทศซาอุดีอาระเบีย วางแผนลดความเคร่งครัดของกฎหมายที่บังคับให้ผู้หญิง ไม่สามารถออกนอกประเทศได้ หากไม่ได้รับการอนุญาต และการคุ้มครองจากผู้ชายในครอบครัว โดยจะมีการแก้ กฎหมายให้ผู้หญิงที่อายุเกิน ๑๘ ปีบริบูรณ์ สามารถเดินทาง ออกนอกประเทศได้ โดยไม่จำเป็นต้องได้รับการอนุญาตจาก ผู้ชายในครอบครัว จากที่ก่อนหน้านี้กฎหมายระบุว่า ผู้หญิง ไม่ว่าจะอายุเท่าใดและผู้ชายที่อายุต่ำกว่า ๒๑ ปี จะต้องได้รับ ความยินยอมอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรจากสมาชิกในครอบครัว ที่เป็นผู้ชายเท่านั้น จึงจะสามารถเดินทางออกนอกพรมแดนได้

แนวโน้มที่ดีในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิสตรี ในซาอุดีอาระเบียนี้ เป็นผลพวงมาจากเหตุการณ์ที่นางสาวราฮาฟ โมฮัมเหม็ด เอ็ม อัลคุนูน (Rahaf Mohammed M Alqunun) หญิงสาวชาวซาอุดีอาระเบีย หนีการแต่งงานและการใช้ ความรุนแรงในครอบครัวจากบ้านเกิดและถูกจับกุมที่ประเทศไทย (ปัจจุบันราฮาฟได้รับสถานะผู้ลี้ภัยในประเทศแคนาดา) และ จุดกระแสต่อต้านเรื่องสิทธิสตรีขึ้นในซาอุดีอาระเบียและ สังคมโลก

ทั้งนี้ ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาสิทธิของผู้หญิงในซาอุดีอาระเบีย มีพัฒนาการที่ดีขึ้นจากการเรียกร้องสิทธิของภาคประชาสังคม ในวงกว้าง เช่น ปลายปี ๒๕๖๐ ที่ผ่านมา ผู้หญิงชาวฯ ได้รับการอนุญาตให้ขับรถได้เช่นเดียวกับผู้ชาย ซึ่งการลด ความเคร่งครัดของกฎหมายที่เกี่ยวกับการเดินทางออกนอก ประเทศของผู้หญิงครั้งนี้จึงถือเป็นพัฒนาการที่ดีในการสร้าง ความเท่าเทียมระหว่างเพศต่อไป

ที่มา : the momentum, the guardian.

กรุณาส่ง

รัฐสิทธิ รักสิทธิ ไม่ละเมิดสิทธิ

ชำระค่าบริการเป็นเงินเชื่อ
ใบอนุญาตเลขที่ ๙/๒๕๕๒
ปนผ.ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ

สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐

อาคารรัฐประศาสนภักดี (อาคารบี) ชั้น ๖-๗ เลขที่ ๑๒๐ หมู่ที่ ๓ ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ ๑๐๒๑๐ อ่านมุมมองสิทธิฉบับออนไลน์

จัดพิมพ์เผยแพร่โดย สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

หากต้องการข้อมูล ข้อเสนอแนะและขอรับมุมมองสิทธิ ฟรี! ติดต่อ :

สำนักส่งเสริมการเคารพสิทธิมนุษยชน สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษา อาคารรัฐประศาสนภักดี ชั้น ๖ และ ๗ ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง

เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ ๑๐๒๑๐ โทรศัพท์ ๐ ๒๑๔๑ ๓๙๓๒, ๐ ๒๑๔๑ ๓๙๒๐ โทรสาร ๐ ๒๑๔๓ ๙๕๓๕

ขอความกรุณาตอบแบบประเมินออนไลน์